

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om »Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fluorholdige drivhusgasser«

COM(2012) 643 final – 2012/0305 (COD)

(2013/C 271/26)

Ordfører: **Mário SOARES**

Rådet og Europa-Parlamentet besluttede henholdsvis den 21. november 2012 og den 19. november 2012 under henvisning til artikel 192, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om:

»Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fluorholdige drivhusgasser«

COM(2012) 643 final – 2012/0305 (COD).

Det forberedende arbejde henvistes til Den Faglige Sektion for Landbrug, Udvikling af Landdistrikterne og Miljø, som vedtog sin udtalelse den 26. april 2013.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 490. plenarforsamling den 22.-23. maj 2013, mødet den 23. maj 2013, følgende udtalelse med 92 stemmer for, 2 imod og 1 hverken for eller imod:

1. Konklusioner og anbefalinger

1.1 EØSU bakker helhjertet op om Kommissionens bestræbelser på at styrke lovgivningen om fluorholdige drivhusgasser (F-gasser).

1.2 EØSU understreger, at det er vigtigt hurtigst muligt at nå frem til en global aftale om kontrol med fluorholdige drivhusgasser for at sikre, at alle jordens økonomier er underlagt de samme regler.

1.3 I lyset af den nuværende økonomiske og sociale krise bør fremme af beskæftigelsen prioriteres højt. Overgangen til en klima- og miljøvenlig økonomi bør baseres på en stærk social dialog, således at vi i fællesskab og på demokratisk vis kan håndtere de kommende forandringer. Den sociale dialog, forhandlingsvilje og deltagelse er grundlæggende værdier og redskaber, som danner grundlag for og giver mulighed for at forene social samhørighed og arbejdspladser af høj kvalitet, jobskabelse samt øget innovation og forbedret konkurrenceevne i de europæiske økonomier.

1.4 EØSU opfordrer til, at den økonomiske og administrative byrde, der er forbundet med gennemførelsen af forskellige dele af denne forordning, reduceres, navnlig for de små og mellemstore virksomheders vedkommende.

1.5 EØSU mener, at man i højere grad bør tage hensyn til energiforbruget fra vugge til grav samt integrere eventuelle ulemper ved de foreslåede alternative teknologier i cost-benefit-analysen.

1.6 Kommissionen og medlemsstaterne bør øge støtten til industriel forskning og innovation. Det gælder navnlig udvikling

af teknologier, der kan udgøre et alternativ til fluorholdige drivhusgasser.

1.7 Såvel virksomhederne som medlemsstaterne bør gøre en ihærdig indsats for at skabe en socialt retfærdig overgang i forbindelse med de politikker, der føres med henblik på at reducere anvendelsen og produktionen af fluorholdige drivhusgasser.

1.8 Der kan være behov for at udvikle uddannelsesprogrammer, der er egnede til at forberede de ansatte på teknologier, der kan fungere som alternativ til de fluorholdige drivhusgasser, men det er nødvendigt at tage højde for SMV'ernes særlige situation. Den økonomiske og administrative byrde i forbindelse med autorisationen/uddannelsen bør begrænses.

1.9 Det er nødvendigt at gribe ind på et tidligere stadie end brugsfasen og forhindre lækager ved hjælp af skærpede krav til udformningen af anlæg, der indeholder F-gasser.

1.10 Medlemsstaterne bør udvikle særskilte indsamlings-systemer for udtjente apparater, som indeholder fluorholdige stoffer, på linje med principperne i direktiv 2002/96/EF om affald af elektrisk og elektronisk udstyr.

1.11 Uddannelsesprogrammerne bør henvende sig til alle virksomheder, som udfører aktiviteter forbundet med produktion, distribution og montage af apparater, som indeholder F-gasser, og uddannelsesprogrammerne bør også omfatte alternative teknologier med henblik på at fremme den teknologiske overgangsproces.

1.12 EØSU mener, at det ville være mere relevant at foretage en skelnen mellem forskellige teknologier med henblik på at skabe en »gradvis udfasning« snarere end en »gradvis nedtrapning«, i det mindste i de tilfælde, hvor det er teknisk muligt og økonomisk realistisk.

1.13 De restriktioner, som pålægges de europæiske producenter, bør også gælde produkter, som importeres til EU.

1.14 Det bliver primært Kommissionen, som kommer til at stå for gennemførelsen af kvoteordningen, og den bør begrænse omkostningerne herved, samtidig med at den sørger for at bevare den miljømæssige integritet.

1.15 Kommissionen burde bemyndiges til at varetage procedurer for kontrol, verifikation og overholdelse af denne forordning.

1.16 EØSU bakker op om valget af miljøbeskyttelse som retsgrundlag for forordningen. Udvalget vil dog gerne understrege, at det er nødvendigt at sørge for, at gennemførelsen af forordningen ikke går ud over det indre markeds integritet.

2. Indledning

2.1 I 2004 afgav EØSU en udtalelse⁽¹⁾ om Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om visse fluorholdige drivhusgasser (den nuværende forordning (EF) nr. 842/2006), hvor udvalget understregede, at koncentrationen af fluorholdige drivhusgasser er steget som resultat af menneskets aktiviteter, og at hvis denne udvikling og den dermed forbundne globale opvarmning ikke kan dæmpes eller vendes, vil den føre til permanente og potentielt skadelige klimaforandringer. Selv om udtalelsen fra 2004 støttede Kommissionens mål og overordnede tilgang, rejste den dog også en række spørgsmål angående forslaget til forordningen. Nogle af disse kritikpunkter synes stadig at være berettigede og bringes atter på bane i denne udtalelse.

2.2 Fluorholdige gasser er kraftige drivhusgasser skabt af mennesker. De figurerer i øjeblikket i to internationale aftaler, alt efter hvorvidt de har egenskaber, som virker nedbrydende på stratosfærens ozonlag. På den ene side indeholder Montreal-protokollen (1987), der er en protokol til Wienerkonventionen, foranstaltninger til kontrol af produktion og anvendelse af disse stoffer med henblik på deres endelige afskaffelse. Denne protokol har været i konstant udvikling og udvidet sit anvendelsesområde til nye gasser og nye anvendelsesformer. På den anden side omfatter Kyoto-protokollen udledning af fluorholdige gasser, der ikke har nogen betydning for ozonlaget, som et led i denne traktats bestræbelser på at reducere udledningen af drivhusgasser. Koalitionen for klima og ren luft, som siden

2012 har haft til formål at bekæmpe de kortlivede klimaforurenende stoffer, har ligeledes sat udledningen af hydrofluorcarboner (HFC) øverst på dagsordenen.

2.3 Sammen med andre aktører går EU forrest i kampen mod fluorholdige drivhusgasser. I 2009, 2010, 2011 og 2012 fremsatte flere af de lande, som har underskrevet Montreal-protokollen, herunder USA, forslag rettet mod at begrænse produktionen og forbruget af hydrofluorcarboner (HFC) på verdensplan. Disse initiativer har hentet støtte hos 108 lande.

2.4 Der er imidlertid kun gjort ringe fremskridt indtil videre, fordi bl.a. Kina, Brasilien, Indien og golfstaterne nægter at drøfte dette spørgsmål inden for rammerne af Montreal-protokollen med den begrundelse, at de F-gasser, som er omfattet af Kyoto-protokollen, ikke har nogen betydning for stratosfærens ozonlag.

2.5 Den Europæiske Union vedtog i 2009 mål om nedbringelse af sin udledning af drivhusgasser for 2020 og 2050. I 2020 skal EU's udledning af drivhusgasser være mindsket med 20 % i forhold til niveauet i 1990 og med 30 %, hvis der er blevet underskrevet en global aftale, som fastsætter tilsvarende mål for jordens store økonomier.

2.6 For at nå disse mål har UE indført en række nyskabende instrumenter, hvoraf følgende er de vigtigste: EU's emissionshandelssystem (direktiv 2009/29/EF), direktivet om vedvarende energi (direktiv 2009/28/EF), direktivet om energieffektivitet (direktiv 2012/27/EU) og beslutningen om indsatsfordeling (beslutning nr. 406/2009/EF). For så vidt angår 2050 har EU erkendt, at udledningen fra de udviklede lande bør falde med 80 til 95 % i forhold til niveauet i 1990, hvis man skal opfylde målet om at begrænse den globale opvarmning til 2 °C.

2.7 Kommissionens »Køreplan for omstilling til en konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi i 2050« fastslår, at de økonomisk mest effektive scenarier forudsætter, at der fastlægges mål om en reduktion af udledningen i forhold til 1990 på 25 % inden 2020, 40 % inden 2030 og 60 % inden 2040.

2.8 I betragtning af deres potentiale for opvarmning af kloden er de fluorholdige drivhusgasser en integreret del af den europæiske ramme for bekæmpelse af klimaforandringerne. EU's lovgivning om F-gasser består af to hovedretsakter:

— Forordning (EF) nr. 842/2006 fastlægger hovedsageligt en ordning for forebyggelse af lækage under brug og i forbindelse med udtjent stationært udstyr samt indfører et begrænset antal forbud, som vedrører særlige anvendelsesformer.

(1) EUT C 108 af 30.4.2004.

— Direktiv 2006/40/EF, som omhandler mobile luftkonditioneringsanlæg.

2.9 EU's forstærkede ambition om at bekæmpe klimaforandringerne og udvikle sig til at blive en lavemissionsøkonomi hilses velkommen, men den bør understøttes af et troværdigt socialt program og de nødvendige midler til at hjælpe de sektorer og regioner, som vil blive negativt påvirket med hensyn til beskæftigelsen som følge af de manglende fremskridt i forhold til de øvrige store lande. Den globale situation hvad angår økonomien og energiforsyningen gør spørgsmålet om konkurrencedygtighed yderst følsomt. Det gælder ikke mindst de energiintensive eksportsektorer. Indsatsen for at gøre den europæiske økonomi til en kulstoffattig økonomi bør i højere grad være centreret omkring en plan for genindustrialisering, der bl.a. er baseret på en effektiv anvendelse af ressourcerne, også energi, og på bæredygtige og innovative teknologier.

3. Resumé af og begrundelser for Kommissionens forslag

3.1 Målet med Kommissionens forslag er:

3.1.1 at erstatte forordning (EF) nr. 842/2006 om visse fluorholdige drivhusgasser for at sikre et mere omkostnings-effektivt bidrag til at nå EU's klimamål ved at modvirke brugen af F-gasser med store klimakonsekvenser til fordel for energieffektive og sikre alternativer, og for at sikre en yderligere forbedring af indeslutningen og behandlingen af udtjente produkter og udstyr, som indeholder F-gasser;

3.1.2 at fremme bæredygtig vækst, stimulere nytænkning og udvikle grønne teknologier ved at forbedre markedsmulighederne for alternative teknologier og gasser med ringe klimakonsekvenser;

3.1.3 at bringe EU på linje med de seneste videnskabelige resultater på internationalt plan, som beskrevet i den fjerde vurderingsrapport fra FN's klimapanel, f.eks. for så vidt angår stofferne omfattet af denne forordning og beregningen af deres globale opvarmningspotentiale (GWP);

3.1.4 at medvirke til at skabe en konsensus om en international aftale om at begrænse brugen af hydrofluorcarboner (HFC), den mest relevante gruppe af F-gasser, inden for rammerne af Montreal-protokollen;

3.1.5 at forenkle og tydeliggøre forordning (EF) nr. 842/2006 for at mindske den administrative byrde i overensstemmelse med Kommissionens indsats for en bedre regulering.

4. Generelle bemærkninger

4.1 EØSU bakker helhjertet op om Kommissionens bestræbelser på at styrke lovgivningen om fluorholdige drivhusgasser.

På grund af deres store opvarmningspotentiale er det afgørende, at der gøres en yderligere indsats for at begrænse udledningen af disse gasser i EU, i forbindelse med både produktion og forbrug.

4.2 De gældende regler er ganske vist udmærkede, men deres gennemførelse er stødt på talrige vanskeligheder, som EØSU for en stor dels vedkommende havde kortlagt i sin udtalelse fra 2004. EØSU opfordrer medlemsstaterne til at øge indsatsen for at gennemføre deres egne beslutninger.

4.3 Selv om EØSU kan tilslutte sig EU's initiativer, understreger udvalget, at det er vigtigt hurtigst muligt at nå frem til en global aftale om kontrol med fluorholdige drivhusgasser for at sikre, at alle jordens økonomier er underlagt de samme regler.

4.4 Da der findes alternative teknologier, som er teknisk pålidelige og økonomisk levedygtige, er styrkelsen af lovgivningen baseret på en høj omkostningseffektivitet, således at de overordnede makroøkonomiske virkninger bliver temmelig begrænsede, undtagen i bestemte sektorer. Udgifterne til gennemførelse af lovgivningen kan imidlertid blive udlignet dels gennem øget energieffektivitet, dels fordi de innovative virksomheder opnår en bedre strategisk position på markedet. Selv om omkostningseffektiviteten for de foreslåede foranstaltninger er blevet undersøgt indgående, betoner EØSU nødvendigheden af at begrænse den økonomiske byrde, der er forbundet med gennemførelsen af bestemmelserne i forslaget til forordning, mest muligt. EØSU mener i øvrigt, at man i højere grad bør tage hensyn til energiforbruget fra vugge til grav samt integrere eventuelle ulemper ved de foreslåede alternative teknologier i cost-benefit-analysen (f.eks. letantændelighed, sprængfarlighed, giftighed og uheldige virkninger under tryk). Hertil kommer, at det høje sikkerhedsniveau, der kræves i visse sektorer, f.eks. jernbanetransport, kan hæmme anvendelsen af alternative stoffer, selv om udviklingen af dem har været tilfredsstillende. For disse sektorer er det derfor nødvendigt at sætte stærkt ind på at udvikle alternative løsninger, som er miljømæssigt og økonomisk gennemførlige.

4.5 EØSU opfordrer desuden Kommissionen og medlemsstaterne til at øge støtten til industriel forskning og innovation. Det gælder navnlig udvikling af teknologier, der kan udgøre et alternativ til fluorholdige drivhusgasser. På baggrund af den krise, som den europæiske økonomi i øjeblikket gennemgår, er støtte til innovation et afgørende element i en genindustrialiseringsstrategi. Ikke desto mindre skal der også tages hensyn til usikkerheden om, hvorvidt det er muligt til en acceptabel pris at udvikle stoffer eller teknologier, som er i stand til at udfylde funktioner, der er væsentlige for, at et moderne samfund kan fungere, såsom f.eks. køling.

4.6 EØSU sætter pris på, at forslaget indeholder en artikel om autorisation/uddannelse, som kan øge lovgivningens effektivitet og føre til øget synergi med EU's lovgivning om sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen, navnlig ved at beskæftige sig med risici forbundet med alternative teknologier. Ikke desto mindre kan EØSU konstatere, at manglen på passende uddannelse af arbejdsstyrken ofte er en væsentlig hindring for gennemførelse af lovgivningen. Både virksomhederne og medlemsstaterne bør gøre en ihærdig indsats for at udvikle de nødvendige uddannelsesprogrammer til at forberede de ansatte på de teknologier, der kan fungere som alternativ til de fluorholdige drivhusgasser. Der bør tages hensyn til SMV'ernes særlige situation, og den økonomiske og administrative byrde ved autorisationen/uddannelsen bør begrænses.

4.7 EØSU understreger, at det er nødvendigt at hente inspiration fra god praksis i visse medlemsstater, når man skal løse spørgsmålet om fluorholdige drivhusgasser.

5. Særlige bemærkninger

5.1 Da udgifterne til indeslutningsforanstaltninger (dvs. lækagekontrol, lækagedetektion, registrering osv.) er temmelig høje for slutbrugere, som ofte er SMV'er, er EØSU bekymret over den økonomiske byrde, som bestemmelserne om fluorholdige drivhusgasser medfører for denne sektor, der allerede er svækket af den økonomiske krise. EØSU understreger, at det er nødvendigt at gribe ind på et tidligere stadie end brugsfasen, og opfordrer til, at lækager forhindres ved hjælp af skærpede krav til udformningen af anlæg, der indeholder F-gasser.

5.2 Den forpligtelse til genvinding, der omtales i artikel 7, stk. 4, berører i en række tilfælde anvendelse i husholdninger (klimaanlæg, varmepumper mm.). Det ville være en god idé at få medlemsstaterne til at udvikle særskilte indsamlingssystemer for udtjente apparater, som indeholder fluorholdige stoffer, på linje med principperne i direktiv 2002/96/EF om affald af elektrisk og elektronisk udstyr.

5.3 Uddannelse og autorisation (artikel 8)

5.3.1 Forpligtelsen til at oprette uddannelsesprogrammer er begrænset til virksomheder, som udfører de aktiviteter, der er nævnt i artikel 8, stk. 1, for andre parter. Efter EØSU's opfattelse bør disse uddannelsesprogrammer henvende sig til alle virksomheder, som udfører aktiviteter forbundet med produktion, distribution og montage af apparater, som indeholder F-gasser. EØSU understreger, at det er nødvendigt, at uddannelsesprogrammerne også omfatter alternative teknologier med henblik på at fremme den teknologiske overgangsproces.

5.3.2 Eftersom uddannelsesprogrammerne især er rettet mod stoffer og processer, som kan påvirke de ansattes sundhed og sikkerhed, bør arbejdsmarkedets parter inddrages i medlemsstaternes udvikling af disse programmer. Det vil gøre det muligt at bringe forslaget i overensstemmelse med de overordnede principper for EU's lovgivning om sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen.

5.3.3 Da der er usikkerhed omkring fristen for vedtagelse af dette forslag til forordning, vil det være hensigtsmæssigt at erstatte den dato, der er angivet som frist for, at medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om deres uddannelses- og autorisationsprogrammer, med en henvisning til en vis tidsperiode efter forordningens ikrafttrædelse.

5.4 Markedsføring og kontrol af anvendelse

5.4.1 Uanset de særlige restriktioner i artikel 9, 11 og 12 går forslaget til forordningen mere i retning af en »gradvis nedtrækning« (phasing down) frem til 2030 end en »gradvis udfasning« (phasing out). Artikel 13 indeholder således bestemmelser om reduceret markedsføring af hydrofluorcarboner via et kvotekrav, som ikke skelner mellem de forskellige teknologier, der berøres af forslaget til forordning.

5.4.2 EØSU mener, at det ville være mere relevant at foretage en skelnen mellem disse teknologier med henblik på at skabe en »gradvis udfasning« snarere end en »gradvis nedtrækning«, i det mindste i de tilfælde, hvor det er teknisk muligt og økonomisk realistisk. Det ville være hensigtsmæssigt at indføre et mål om forbud på langt sigt, som var i overensstemmelse med EU's mål om nedbringelse af drivhusgasemissionerne frem til 2050 samt med udviklingen af alternative teknologier. For visse sektorer og delsektorer, såsom nedkøling til kommercielle formål og store industrielle kølesystemer, kunne man forestille sig et forbud mod markedsføring af nye anlæg indeholdende HFC allerede fra 2025. På samme måde bør ikke-genanvendelige beholdere (spraydåser), som indeholder F-gasser, forbydes, med eventuelle undtagelser når det gælder visse uundværlige anvendelsesformål (f.eks. i lægemiddelsektoren), og hvor der ikke findes noget reelt alternativ.

5.4.3 Ud over de indlysende miljømæssige fordele, der er forbundet med helt og fuldt at erstatte de teknologier, som genererer særlig kraftige drivhusgasser, og trods de dermed forbundne økonomiske udgifter, vil en mere systematisk indsats for at substituere disse teknologier fremme innovationen og give innovative virksomheder mulighed for at opnå en konkurrencefordel på de markeder, der vil opstå som et resultat af de regler, man i øjeblikket er i gang med at fastlægge.

5.5 Hvad mærkningen angår er der tale om et væsentligt middel til at oplyse de ansatte, som skal håndtere de anlæg, forslaget til forordning handler om, og den endelig forbruger om de risici, der er forbundet med de teknologier, de anvender. Med tanke på de ansatte bør de tekniske beskrivelser udtømmende, klart og præcist give alle de informationer, der er nødvendige for at kunne foretage installation, vedligehold og demontering, samtidig med at risikoen for miljøet begrænses mest muligt.

5.6 For at budskabet skal trænge bedst muligt igennem og med tanke på, at der er tale om et teknisk komplekst område, bør budskabet først og fremmest bestå af enkle informationer, der kan forstås af den brede offentlighed. Der bør derfor udvikles synergier med den ordning, der på nuværende tidspunkt gælder i forbindelse med direktiv 2005/32/EF om miljøvenligt design, så man dér, hvor det er teknisk muligt, prioriterer en miljømærkningsordning, som er harmoniseret på EU-plan.

5.7 De restriktioner, som pålægges de europæiske producenter, bør også gælde produkter, som importeres til EU. Forbuddet mod forudgående påfyldning af udstyr gør det muligt at regulere importen af F-gasser effektivt, både i miljømæssig og i økonomisk forstand. EØSU spørger imidlertid sig selv, om ikke påfyldning på industrianlægget vil medføre større pålidelighed, eftersom det udføres ved hjælp af særligt tilpasset udstyr og af personale, der er særligt uddannet til denne opgave. EØSU mener derfor, at det udtrykkeligt bør fremgå af forordningen, at forbuddet mod forudgående påfyldning ikke gælder udstyr, der er beregnet til eksport. Endvidere opfordrer udvalget til, at der udarbejdes en ordning, som giver mulighed for at få dispensation for forbuddet mod forudgående påfyldning, når det gælder udstyr, hvor forudgående påfyldning kan retfærdiggøres ud fra hensyn om driftssikkerhed, sikkerhed eller miljøpræstationer.

5.8 Alle producenter og importører af fluorholdige drivhusgasser skal respektere kvoterne. Disse forpligtelser påhviler hverken forbrugerne eller de medarbejdere, som betjener udstyret. For at lette den administrative byrde anvendes der en tærskel på et ton fluorholdige drivhusgasser eller 1 000 tons CO₂-ækvivalent af fluorholdige drivhusgasser. De eksporterede mængder regnes ikke med i kvoterne for markedsføring af hydrofluorcarboner. Fordelingen af kvoter vil blive baseret på tidligere emissioner. Man er gået bort fra kvoteauktionering, fordi der er alt for få aktører på markedet (dvs. at der ikke er

tilstrækkelig mange aktører til at skabe et effektivt marked), og denne procedure ville have ført til øgede administrative omkostninger. 5 % vil være reserveret til nye aktører på markedet. Fordelingen af kvoter vil ske på grundlag af oplysninger for perioden 2008-2011. Det er vigtigt, at forpligtelserne vedrørende registrering og indberetning er til at administrere, så virksomhederne, navnlig de små og mellemstore virksomheder, ikke pålægges en uforholdsmæssigt stor administrativ byrde. Generelt bør der kigges nærmere på kvoteordningens omkostningseffektivitet.

5.9 EØSU opfordrer Kommissionen til regelmæssigt at offentliggøre rapporter, der er udarbejdet på grundlag af de oplysninger, der er indsamlet i medfør af artikel 17 og 18 i forslaget til forordning. Disse rapporter bør imidlertid ikke krænke fortroligheden af de oplysninger, som er blevet indsamlet hos virksomhederne, og som vedrører produktionsprocesser, der er beskyttet af en immateriel rettighed. Kommissionen bør ligeledes sørge for at begrænse den administrative byrde, der er forbundet med indsamlingen af oplysninger hos både de berørte virksomheder og medlemsstaterne.

5.10 I medfør af artikel 21 oprettes der et udvalg, som får til opgave at bistå Kommissionen i dennes udøvelse af sin ret til at vedtage delegerede retsakter. Der bør være repræsentanter for alle berørte parter i dette udvalg. Det gælder også repræsentanter for arbejdsmarkedets parter.

5.11 EØSU beklager, at artikel 22 ikke giver Kommissionen nogen bemyndigelse vedrørende procedurer for kontrol, verifikation og overholdelse af reglerne. Selv om gennemførelse af foranstaltningerne hører under medlemsstaternes kompetence, ville det have været hensigtsmæssigt at lade Kommissionen fastlægge mindstekrav på området i lighed med, hvad der er fastsat i artikel 8 og 18.

5.12 EØSU støtter Kommissionens ønske om at basere forordningen om fluorholdige drivhusgasser på artikel 192, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, eftersom forordningens primære mål er at sikre et højt miljøbeskyttelsesniveau, navnlig ved at bekæmpe klimaforandringer. Udvalget understreger imidlertid, at det er nødvendigt at sørge for, at gennemførelsen af forordningen ikke går ud over det indre markeds integritet.

Bruxelles, den 23. maj 2013

Henri MALOSSE

Formand

for Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg